

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

شباهنگ راد

۱۰ جون ۲۰۲۵

نکته‌های پیرامون اعتصاب کامیونداران

اعتراض و اعتصاب به یکی از چرخه‌های متداول زندگی تولیدکنندگان، توزیع‌کنندگان و ارائه‌دهندگان خدمات اجتماعی تبدیل شده است. جامعه ایران به دلیل ساختار همسو با منافع طبقه سرمایه‌داری و همچنین به دلیل ناتوانی میلیون‌ها انسان دردمند و کارآمد، در موقعیت شکننده‌ای قرار دارد. تبوتاب‌های سیاسی، تشنج‌های اقتصادی و جدال طبقاتی روز به روز دامنه بیشتری می‌گیرد. بی‌تردید واکنش نظام جمهوری اسلامی، همچون سایر نظام‌های سرمایه‌داری، در برابر خواسته‌های اولیه کارگران، مانند تأمین مسکن، نان، آب و برق، سوخت کافی و افزایش دستمزد متناسب با نرخ تورم، شبیه به هم است. در چنین شرایطی، اعتراضات و اعتصابات گسترده در بخش‌های مختلف، مانند تولید، توزیع و خدمات به خصیصه اصلی جامعه ایران تبدیل شده است که تازه‌ترین نمونه از این اعتصابات، اعتصاب چند روزه کامیونداران در بیش از ۳۰ استان و ۱۶۰ شهر است.

البته همان‌گونه که در بالا آمده است، وقوع رویدادهای اعتراضی موضوعی جدید و ناشناخته نیست و جامعه ایران نزدیک به ۵ دهه است که در دوره‌های مختلف و با اشکال گوناگون آن مواجه بوده است. نه تنها صدها، بلکه هزاران اعتراض و اعتصاب در تاریخ مبارزات کارگران، توده‌های ستمدیده، زنان، دختران و جوانان علیه حامیان نظام ناعادلانه به ثبت رسیده است؛ اعتراضاتی که هر یک حاوی اثرات مثبت و پرهزینه بوده است.

یقیناً، واکنش سران حکومت ایران [طبق رویه همیشگی‌شان] در برابر خواسته‌های پایینی کامیونداران پیرامون سه نرخ‌ی شدن سهمیه گازوئیل به‌منظور هدفمندی رایانه، چیزی جز تهدید و دستگیری اعتصاب‌کنندگان نبوده است. اعتصابی که به‌عنوان یکی از گسترده‌ترین اعتصابات صنفی علیه حکومت‌مداران و دولت‌مداران ایران تبدیل شد، از همان ابتداء شهرهائی چون کرمانشاه، اراک، بندرعباس، اسدآباد، مشهد، قوچان، نیشابور، اصفهان و ده‌ها شهر دیگر را در بر گرفت. دلایل اعتصاب کامیونداران مانند دیگر اعتراضات و اعتصابات مشابه بوده است؛ یعنی این که کار نیست و بیکاری بالا است. فارغ‌التحصیلان به کارهای کاذب روی آورده‌اند. فقر بالا است و کودکان به دلیل ناتوانی والدینشان در تهیه نیازهای اولیه زندگی به خیابان‌های ناامن ایران سرازیر شده‌اند. دانشجویان در درون دانشگاه‌ها در چنبره دستگاه‌های تفتیش عقاید و نهادهای امنیتی قرار گرفته‌اند. دانش‌آموزان برای تهیه وسایل آموزشی با مشکلات جدی دست و پنجه نرم می‌کنند. کرایه مسکن کمرشکن شده و هزاران کارگر و زحمتکش به حاشیه‌نشینی روی آورده‌اند. دلایل یا عواملی که در بخشی از فراخوان کامیونداران و رانندگان در تاریخ ۲۴ اردیبهشت- ثور- ۱۴۰۴ این‌گونه آمده است:

«سال‌هاست با صبورۃ، چرخ‌های اقتصاد کشور را به دوش کشیده‌ایم، اما در مقابل، جز بی‌توجهی، تحقیر، گرانی و وعده‌های توخالی چیزی نصیب‌مان نشده است. سوخت نیست، اما انتظار حرکت است. قطعه نیست، اما باید با پذیرش بازی با جان‌مان در جاده‌ها حرکت کنیم. هزینه گزاف بیمه‌ها را می‌گیرند ولی خدماتی در کار نیست. کرایه بار هست، اما پرداخت نمی‌شود یا با تأخیر و بی‌عدالتی باید آن را وصول کنیم. شرکت‌ها و واسطه‌ها خون ما را می‌مکند و کسی پاسخگو نیست».

مسلماً، متن فراخوان اتحادیه کامیونداران پیرامون اعتصاب رانندگان بسیار گویا و فارغ از هر نتیجه یا ثمربخشی، بیانگر حقیقت جامعه محاصره شده توسط سرمایه‌داران، سودجویان و سازمان‌دهندگان وضعیت کنونی و همچنین بازگوکننده زندگی پرمشقت و مطالبات پامال‌شده کامیونداران و رانندگان است. سازمان‌دهندگان و سودجویانی که دهه‌هاست در درون جامعه حیات دارند و در پی پر کردن جیب‌های بی‌انتهای هستند. خلاف برخی نظرات، وجود یا ازدیاد چنین وضعیت مصیبت‌باری نه ناشی از بی‌توجهی یا ناکارآمدی مسئولان حکومتی یا دولتی، بلکه مرتبط با خواسته‌های سرمایه‌داران، صاحبان کمپانی‌های بزرگ، شرکت‌های بیمه و دیگر نهادهای دولتی و ذینفعان سازماندهی شده است. به‌طور خلاصه، این‌ها از جمله ویژگی‌های نظام‌های سرمایه‌داری محسوب می‌شوند و جز این نیست که سران حکومت را به سر کار گمارده‌اند تا به معیشت کارگران، زحمت‌کشان، زنان و دختران، کامیونداران و رانندگان تعرض کنند. آمده‌اند تا سیاست مدنظر طبقه سرمایه‌داری را دنبال نمایند. بی‌سبب نیست که جامعه در این چند دهه شاهد تعرض به خواسته‌های محرومان، یعنی عدم پرداخت دستمزد مناسب در ازای کار، فقدان امنیت شغلی، نبود بهداشت و وسایل ایمنی کار، آزادی پوشش، فراگیری تحصیل کودکان و خلاصه صدها مورد دیگر است. در مخیله حاکمان ایران و منفعت‌طلبان، جایی برای رسیدگی به مشکلات و دغدغه‌های مردم وجود ندارد. در مقابل، وظیفه آن‌ها حمایت بی‌چون‌وچرا همراه با سرکوب علیه جامعه کارگری، روشنفکری، خدماتی و نظایر این‌هاست. همان سیاستی که بارها در کارخانه‌ها در قبال کارگران اعمال شده است. به عبارت دیگر، کارخانه‌ها هیچ‌گاه از تولید باز نایستادند، اما پرداخت دستمزدها در ازای کار متوقف شد. پس وجود چنین مواردی در جامعه، یعنی گرانی سوخت و بیمه، نه جای تعجب دارد و نه پدیده‌ای تازه محسوب می‌شود و بنابراین هرگونه اعتراض یا ابراز نارضایتی مساوی است با تهدید، دستگیری، شلاق، شکنجه، اخراج و حبس‌های طولانی. به‌عنوان نمونه «صدیق محمدی، راننده کامیون و در حمایت از اعتصاب کامیونداران در شهر سمنان دستگیری و به مکان نامعلومی منتقل شد».

به‌اختصار می‌توان گفت که خواسته‌های تولیدکنندگان و کارکنان خدمات اجتماعی و دیگر اقشار ستمدیده به‌طور روشن بیان شده است. در مقابل، سیاست صاحبان تولید، کمپانی‌های سوخت و بیمه نسبت به کامیونداران و رانندگان نیز کاملاً روشن است. در این میان حکومت‌مداران و دولت‌مداران به‌طور آشکار در صف دوم ایستاده‌اند و کاروبارشان حمایت از سرمایه‌داران و به‌موازات آن بازداشت، تحقیر، توهین، خالی کردن جیب کارگران، کامیونداران و دیگر توده‌های دردمند بوده و هست. منظور این است که تشنج و کشاکش سیاسی و صنفی به ترم طبیعی در جامعه طبقاتی ایران تبدیل شده‌اند، به‌گونه‌ای که پیدائی آن‌ها در محیط‌های تولیدی و خیابان‌ها به‌وضوح قابل رؤیت است. جدال بسیار سخت و طولانی و گاه فرسایشی برای قربانیان نظام امپریالیستی تبدیل شده است که این مسأله بی‌شک ناشی از دو عامل اصلی است. اول به قدرت سرکوب نظام و دوم به پراکندگی اعتراضات و اعتصابات، غیرسازمانیافتگی و نبود سازمان کمونیستی مطابق با منافع کارگران و دیگر اقشار ستمدیده جامعه مربوط می‌شود. می‌توان با اطمینان گفت که علی‌رغم پیشرفت‌های غیرقابل‌انکار، جنبش‌های اعتراضی با وجود انبوهی از تجربیات و اعتصابات مختلف، همچنان در دستیابی به اهداف دیرینه خود ناکام مانده‌اند. همچنین آشکار شده است که اعتصابات در نظام سرمایه‌داری وابسته،

به‌تنهایی قادر به تأمین و تضمین خواسته‌های اساسی کارگران، زحمت‌کشان و کامیونداران نیستند، اما تأثیر قابل‌توجهی در جلوگیری از تحقق سیاست‌های ظالمانهٔ سران حکومت دارند. نمونه‌های بسیاری در این بخش وجود دارد. بی‌شک دلیل این امر آن است که جنبش‌های اعتراضی فاقد سازمان‌یافته و ابزارهای مناسب با قانون‌مندی‌های حاکم در جامعه به‌منظور پیشبرد خواسته‌های کارگری و توده‌ئی هستند. سازمان و ابزاری که بتواند بخش‌های متفاوت اعتراضی را حول پلتفرم کمونیستی گرد هم آورد و رهائی و حقوق پایمال‌شدهٔ سازندگان و آیندگان اصلی جامعه را تضمین کند.

۸ جون ۱۸/۲۰۲۵ خرداد-جوزا-۱۴۰۴